

mat. przekazane
Amme Dyrkose
przez J. Kwozyński

14 (brat) 14 SS

++
RYBICKA Zofie

Organizacja
Wojskowa
"Wilki"

J. 2797 | WSK

**SPIS ZAWARTOŚCI
TECZKI**

Rybicka

Zofia

I./1. Relacja ✓ K. 1. 5. 1

I./2. Dokumenty (sensu stricto) dotyczące relatora —

I./3. Inne materiały dokumentacyjne dotyczące relatora —

II. Materiały uzupełniające relację —

III./1. Materiały dotyczące rodziny relatora —

III./2. Materiały dotyczące ogólnie okresu przed 1939 r. —

III./3. Materiały dotyczące ogólnie okresu okupacji (1939-1945) —

III./4. Materiały dotyczące ogólnie okresu po 1945 —

III./5. Inne ... —

IV. Korespondencja —

V. Nazwiskowe karty informacyjne ✓ 1

VI. Fotografie —

1. Relacja:

- Relacja Rybickiej Zofii opracowana przez Annę Dyolacz
9. IV. 2001r. Msp. Kserokopia, k. 1, s. 1.

1166
Zofia Rybicka 1912-1994/ córka Wiktora i Pauliny Księżopolskich.

W r. 1931 otrzymała świadectwo dojrzałości. Ze względu na zły stan zdrowia nie podjęła dalszej nauki, zajęła się domem. Pracowała społecznie w Polskim Czerwonym Krzyżu prowadząc świetlicę szkolną w Szkole Podstawowej przy ul. Skaryszewskiej 15 w Warszawie.

We wrześniu 1939 r. zgłosiła się do Straży Obywatelskiej m.st. Warszawy w XV Komisariacie przy ul. Jagiellońskiej /legitymacja nr 247 z dn. 13.IX.1939/. Brała udział w obronie cywilnej Warszawy wykonując polecane zadania: kopanie rowów ochronnych, obrona przeciwpożarowa, opieka nad dziećmi ze zbombardowanych domów, pomoc żołnierzom i uciekinierom itp. W październiku zgłosiła się do Polskiego Czerwonego Krzyża i otrzymała przydział jako opiekunka do szpitala przy ul. Leszno 1 a następnie do Szpitala Ujazdowskiego w celu pomocy rannym żołnierzom. Również w październiku 1939 r. przyłączyła się do ruchu oporu jako współorganizatorka zespołu kobiecego mającego za zadanie współdziałanie z oddziałem partyzanckim "Wilki", działającym na północny wschód od Warszawy, pod dowództwem por.pil. Józefa Rylskiego-Brucknera.

Gdy w grudniu 1939 r. oddział ten przekształcił się w Organizację Wojskową "Wilki" /OWW/ współdziałała z nią nadal prowadząc kolportaż prasy podziemnej dostarczanej przez członków OWW i ZWZ.

Jej mieszkanie przy ul. Targowej 18 stało się lokalem kontaktowym organizacji. Włączyła się również do organizowania innych lokali kontaktowych oraz do pomocy w żywnieniu członków organizacji w restauracjach i jadłodajniach na Pradze w Warszawie.

W marcu 1940 r., na skutek donosu, Niemcy wpadli na trop Organizacji Wojskowej "Wilki", której komenda mieściła się przy ul. Sosnowej 3 m.6. W wyniku zbrojnej akcji ze strony okupanta zginęło kilku członków organizacji. Zofia Rybicka, z uwagi na bezpieczeństwo, została wycofana z pracy w OWW i skierowana do pracy w Polskim Czerwonym Krzyżu.

W 1941 r. po aresztowaniu a następnie zgładzeniu w obozie w Oświęcimiu ojca i brata, stała się jedyną opiekunką matki i sierot po bracie i poległym we wrześniu 1939 r. szwagrze.

W roku 1941 zgłosiła się do pracy w "Patronacie" - Towarzystwo Opieki nad więźniami. Utrzymywała stały kontakt z Pawiakiem poprzez strażnika Juliana Kolesińskiego. Dostarczała na Pawiak grypsy oraz wszy zakażone tyfusem, które otrzymywała od dr Heleny Kołodziejskiej, zatrudnionej w Państwowym Zakładzie Higieny przy ul. Chocimskiej.

W grudniu 1942 r. brała udział w organizowaniu ucieczki więźnia por. Stanisława Mazierskiego, członka ZWZ i AK przez doręczenie mu zawisiny tyfusowej /zakażony tyfusem, przewieziony do szpitala wolnościowego, uciekł/.

Niezależnie od pracy konspiracyjnej, w porozumieniu z Komendantem Organizacji Wojskowej "Wilki" Józefem Rylskim, pracowała społecznie jako delegatka PCK na terenie szpitali wojskowych i schronisk dla żołnierzy powracających ze stalagów i wychodzących ze szpitali inwalidów. Schroniska mieściły się przy ul. Stalowej 71, ul. Floriańskiej 2 i ul. Długiej 8.

Powstanie Warszawskie przebyła w Schroniku PCK przy ul. Floriańskiej. Po ewakuacji Schroniska przeniosła się w rodziną na wieś, skąd wróciła w lutym 1945 roku.

W 1952 r. ukończyła studia na wydziale filozoficzno-społecznym na Uniwersytecie Warszawskim uzyskując tytuł magistra.

W roku 1952 podjęła pracę w Ministerstwie Zdrowia.

Od 1956 do przejścia na emeryturę w 1973 r. pracowała w Państwowym Zakładzie Higieny w Warszawie przy ul. Chocimskiej 24.

Od 1945 r. cały czas pracowała społecznie w Polskim Czerwonym Krzyżu, opiekując się szczególnie ociemniałymi żołnierzami w Związku Ociemniałych Żołnierzy w Warszawie przy ul. Hożej 1, gdzie działała jako przewodniczka i organizatorka pracy klubowej.

Wpłynęło dnia 5.06.
Ldz 2381 ASK 001

Warszawa 9/III 2001.

Opracowała Anna Duplec
tel: 6212759.

J. 2797/WSK

Org.
Wojsk.
"Wilki"

++

RYBICKA Zofia

v. Nazwiskowe karty informacyjne: 1.

i

J. 2797/WSK

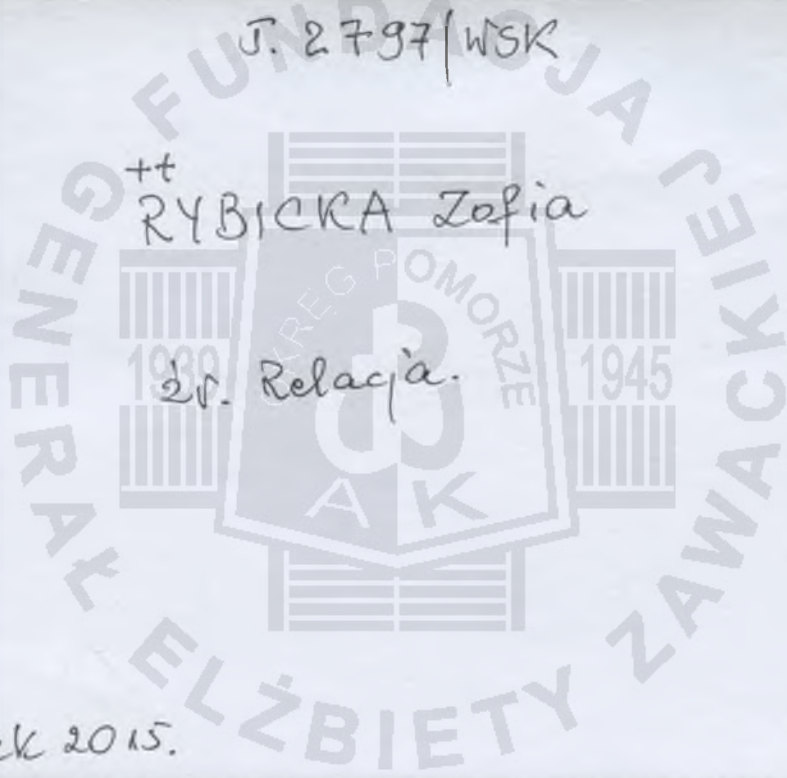
Org.
Hofsk.
Kilki

++

RYBICKA Zofia

2v. Relacja.

B. Rojek 2015.

RYBICKA Zofia

